

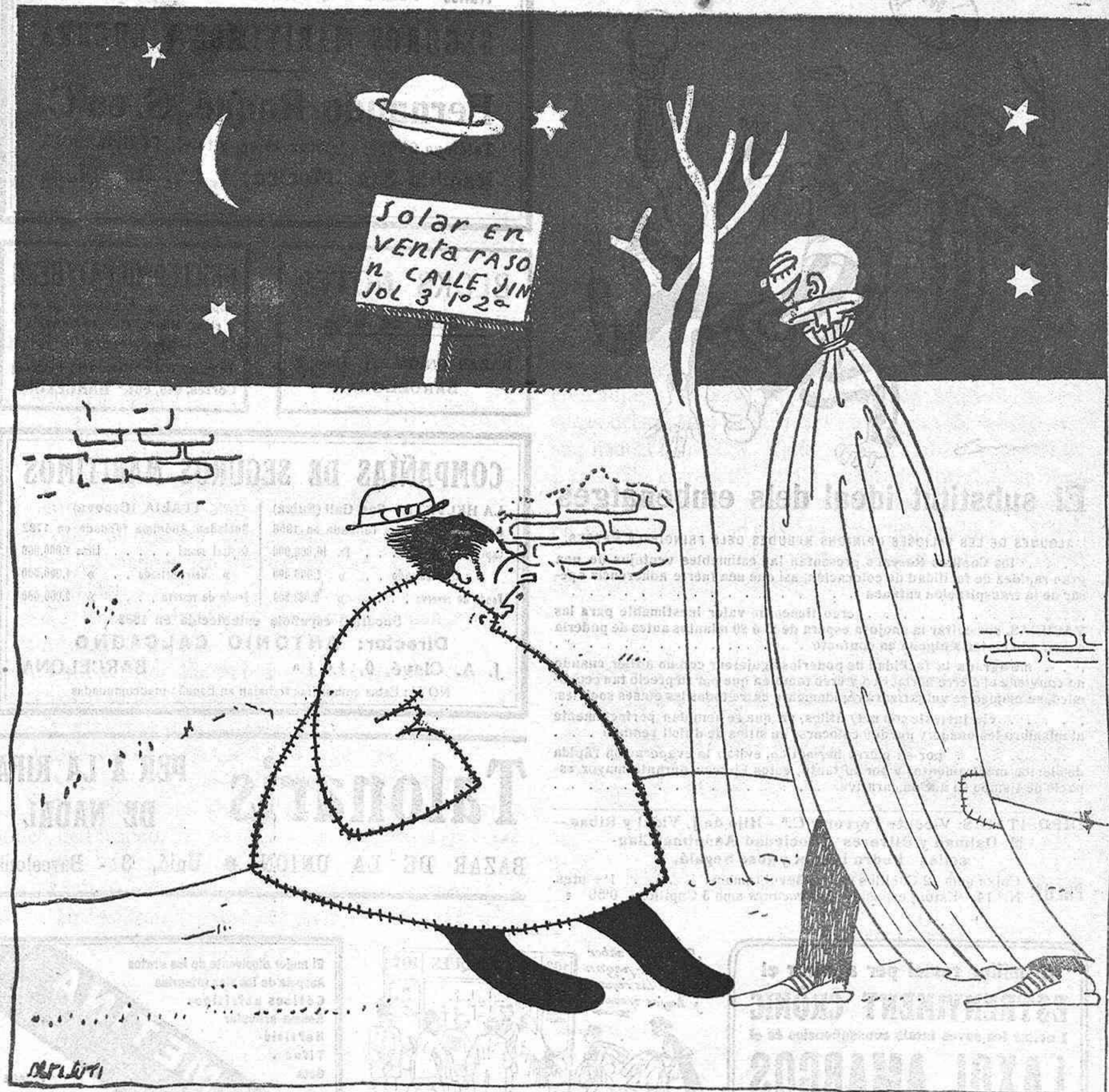
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Periodic humoristic

Núm. 2033 : Any XXXIX

10 cèntims — Atrassats: 20

BARCELONA 14 DE DESEMBRE DE 1917

FANTASMES I CIUTADANS PACIFICS

—Diners o la vida!

—Diners no'n tinc, i la vida, ara com ara, ..'s fa impossible.

Perfumeu vos amb LOCIONS de MYRURGIA

Capillos ROSYAL'S

El substitut ideal dels embenatges

ALGUNES DE LES VALIOSES OPINIONS REBUES DELS PRINCIPALS METGES los Capillos Rosyal's presentan las estimables ventajas de una gran rapidez de facilidad de colocación, así que una fuerte adherencia apesar de la transpiración cutánea creo tienen un valor inestimable para las VACUNAS, por evitar la enojosa espera de 15 ó 20 minutos antes de poderla cubrir con materia alguna en contacto me agrada la facilidad de poderlos agujerear con un alfiler cuando no conviene el cierre hermético y creo también que por su precio tan económico, su empleo se vulgarizará rápidamente entre todas las clases sociales. ciertamente son muy útiles, ya que se amoldan perfectamente al miembro lesionado y pueden colocarse en sitios de difícil vendaje por su cierre hermético, evitan la evaporación rápida de ciertos medicamentos y por lo tanto, estos ejercen durante mayor espacio de tiempo su acción curativa.

DIPOSITARIS: Vicente Ferrer y C.^a—Hijo de J. Vidal y Ribas—M. Dalmau y Oliveres—Sociedad Anónima Clau-solles—Pedro Homet y José Segalá.

PREUS: Caixa amb 12 Capillos en qualsevol tamany. 1'— ptes.
N.º 14.—Estoig especial per a vacunes amb 3 Capillos. 0'50 »

AGENCIA DE ADUANAS

— Transportes Internacionales —

Tráfico VINOS a Port Vendres, La Nouvelle y Cette

SEGUROS MARÍTIMOS Y GUERRA

Fernando Roqué, S. en C.

Teléfono 2787 Direc. teleg. y telef.: FERNANROQUE
Rambla Sta. Mónica, 4, 1.º - Barcelona

BLOKS NOTES

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN :: Unió, 3
BARCELONA

GUILLERMO PATTBERG

Importador de Maquinaria de toda clase, Hierro, etc. :: Fabricante de Guarniciones para Oardas
Teléfono 634 - Direc. tel.: Pattberg Cortes, 649, ent.º BARCELONA

COMPAÑÍAS DE SEGUROS MARÍTIMOS

LA HELVETIA - San Gall (Suiza)	ITALIA (Genova)
Compañía Anónima fundada en 1858	Sociedad Anónima fundada en 1782
Capital social Fr. 10.000.000	Capital social Liras 8.000.000
» desembolsado » 2.000.000	» desembolsado » 1.000.000
Fondo de reserva » 2.063.300	Fondo de reserva » 2.000.000

Sucursal española establecida en 1883

Director: ANTONIO CALCAGNO

J. A. Clavé, 9, 1.º 1.ª BARCELONA

NOTA: Estas compañías trabajan en España mancomunadas

Talonaris PER A LA RIFA DE NADAL

BAZAR DE LA UNION * Unió, 3 - Barcelona

El millor remei per a curar el ESTRENYIMENT CRÒNIC I evitar les seves fatals conseqüències és el LAXOL AMARGOS

Preciós regulador de les funcions gastro-Intestinals
Purgant vegetal suau-Laxant perfecte-Depuratiu sens rival
27 anys de gran èxit. - Proveu-lo i vos en convencereu
De venda en les principals farmacies

¡OJO! CASA JACQUES ¡OJO!
HOSPITAL N.º 102

El mejor disolvente de los uratos
Asepsia de las vías urinarias
Cólicos nefríticos
Reuma articular
Nefritis
Tifus
Gota

UROMETINA
LAMBLOTTE HERMANOS
Urotropina - Hexametileno tetramina - Formina

PÍDASE foliote explicativo. Muestras a los señores médicos
Agte. gen.: S. NAVARRO
Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

ELS FANTASMES

UUUU...! Uuuuu...! Uuuuu...! Sóc el fantasma.

—Carai! I jo que m'havia cregut que allò de

«Marieta, Marieta,

Ja soc al peu de la escaleta»

era [una] broma per a espantar criatures.

—Doncs, no! Uuuuu...! Ja't tinc! Porta els diners i el rellotge.

—El rellotge? I perquè vols el rellotge?

—Per a contar les hores, quarts i minuts que ens falten per a sortir del purgatori.

—Essent aixís... senyor fantasma...

—Ara els diners!

—...?

—Uuuuu...! Els diners.

—I què'n fareu dels diners?

—Menjar, dormir i anar al Excelsior.

—Vaja, de manera que mengen els fantasmes? de manera que mengen les pobres animetes del purgatori? Mare de Déu!

—Es que nosaltres som fantasmes alemanys d'una altra raça que'ls demés.

—I al Excelsior què hi feu? Perquè suposo que no's tracta pas d'aquell bar indecent i plè de *cucoles*.

—T'erres; és allí on tinc d'anar.

—Quins purgatoris corren... I a què fer?

—A fer d'ones, a passejar capitans de submarí.

—Però, home... si des de que és mort don Narcís, aquell de l'Ictíneo, En Monturiol, no en corren per aquí d'aquestes besties.

—I tú què sabs? Vès, pregunta-ho al teu amic Artís, el de *La Publicidad*, i ell sabrà dir-te si n'hi han o no n'hi han. Que sabs el francès tú?

—Sí.

—I l'anglès?

—També.

—I l'alemany, i el rus, i l'italià, i el xinès?

—També, també i també.

—Aixís, ja quasi sabs tant com l'Artís (Mira: m'ha sortit un redolí) que sembla que tingui la Torre de Babel al ventre i quan enraona no sabs amb l'habitant d'on

te les heus. Però no m'ho crec que sàpigues tantes llengües.

—Que no? Mira: elàstics blaus, got de vi, compreu pà, xic xerraire que xerrica.

—Què és això?

—Es xinès.

—Molt bé; aixís ja pots fer com ell i anar al Excelsior i a l'Eden, i si tens traça i sabs treure't oportunament de la butxaca *El Dia Gráfico*, *El Tiempo* i *La Gaceta Germánica*, en trobaràs tants com vulguis, perquè són molt ingènus i desseguida els hi tindràs guanyada la confiança.

—Vaja, vaja, ho aniré a provar.

—Fes el que vulguis, però treu els quartos, *arriba*.

—Però, com hi aniré jo?

—A peu coix si vols, enllestim.

—Teniu.

—Més!

—No n'hi han més.

—Pobre! Au! guilla que vé un altre ser humà. Uuuuu! Uuuuu! Sóc un fantasma, sóc un fantasma.

I apreta a córrer a empaitar-ne un altre, fent anar els braços, fent voleiar el llençol, portant a cada mà una llinterna elèctrica.

Hom pensa, i quines coses més estranyes ens han vingut d'Alemania, jo que'm pensava que'ls fantasmes eren ànimes en pena que arroçgaven cadenes per les runes dels poètics castells del Rin, i ara té, resulta que són lladres i *corridos*. Vatúa, quan s'acabi la guerra tinc d'anar als carrers de Berlín, vestit de torero, i quan se pensin que sóc el *caballero Bombita*, els hi demanaré els marcs que porten a la butxaca, dientlos-hi:

—Uuuuu! Sóc el fantasma de l'«Espartero». Uuuuu! Sóc l'ombra d'En «Lagartijo».

B.

Un senyor que ha perdut deu quilos

Com que el nom no fa la cosa, posem-hi senyor Re-colons, posem-hi senyor Palaudaries, posem-hi el nom que vulguin.

Aqueix senyor, o sia el protagonista de la nostra història, vivia—si és que se'n pot dir viure d'anar fent la viu-viu—en una ciutat de primer ordre i d'escasses subsistències d'un país molt neutral.

N'era tant de neutral, aqueix país, tan neutral i tan pobre, que tot-hom s'hi amagria.

Un dia aqueix senyor de que parlem va llevar-se dematinet, va posar-se les calces, unes calces de vellut que cada jorn li venien més amples, i sense esmorzar ni res, perquè no hi havia de què, se'n anà tot xano-xano cap al mercat.

En arribant al mercat, el bon senyor se dirigí de pet a les taules de les carniceres. Passà i repassà per davant de totes elles per a veure quina era la que estava més ben proveïda, i al cap d'avall va aturar-se davant d'una taula de vedella.

Allí va fer cua entremig de les criades, una bona estona.

—Guardi'm el tall del peix!—deia una.

—Talli-me'n quatre de la mitjana!—afegia una segona.

—Tres unces de carn trinxada per a la pilota!...—criava una tercera.

Quan va tocar el torn al nostre home, al nostre home neutral de les calces balderes, el nostre home va dirigir-se a la carnicera, dient-li amb tota fredor i tota naturalitat:

—A mí pesi'm dèu quilos de *bistèc*.

Esverament de tots els presents. La carnicera s'atreveix a preguntar:

—Vol dir que no s'equivoca?... Dèu quilos de *bistèc* ha dit?...

—Dèu quilos, dèu quilos!

Totes les dones del grupu se guaitaven astorades al home extraordinari, que en temps de manca de subsistències s'atreveix a demanar tanta vedella!

La carnicera comença a tallar i a pesar. Les balances s'omplien de palpiços i, aquests palpiços, de les balances passaven a damunt del taulell. Aviat va fer-se un pilot de carn que dava goig de veure.

En acabada la tasca, la carnicera va preguntar a l'home neutral de les calces balderes:

—Que vol que li enviem o se l'endurà vostè?

—Ni una cosa ni altra—respongué flemàticament el nostre home.

—Com!... Suposo que tanta carn no se l'ha feta pesar per a menjar-se-la aquí mateix...

—No, senyora, no—replicà l'interfecte.—No vui que me l'enviïn, ni me la vui endur, ni me la vui menjar aquí.

—I doncs?... per què me la fa pesar?

—Ja li explicaré... Es que el metge m'ha dit que amb tres anys he perdut dèu quilos de carn... i volia sapiguer quin bulto feien.

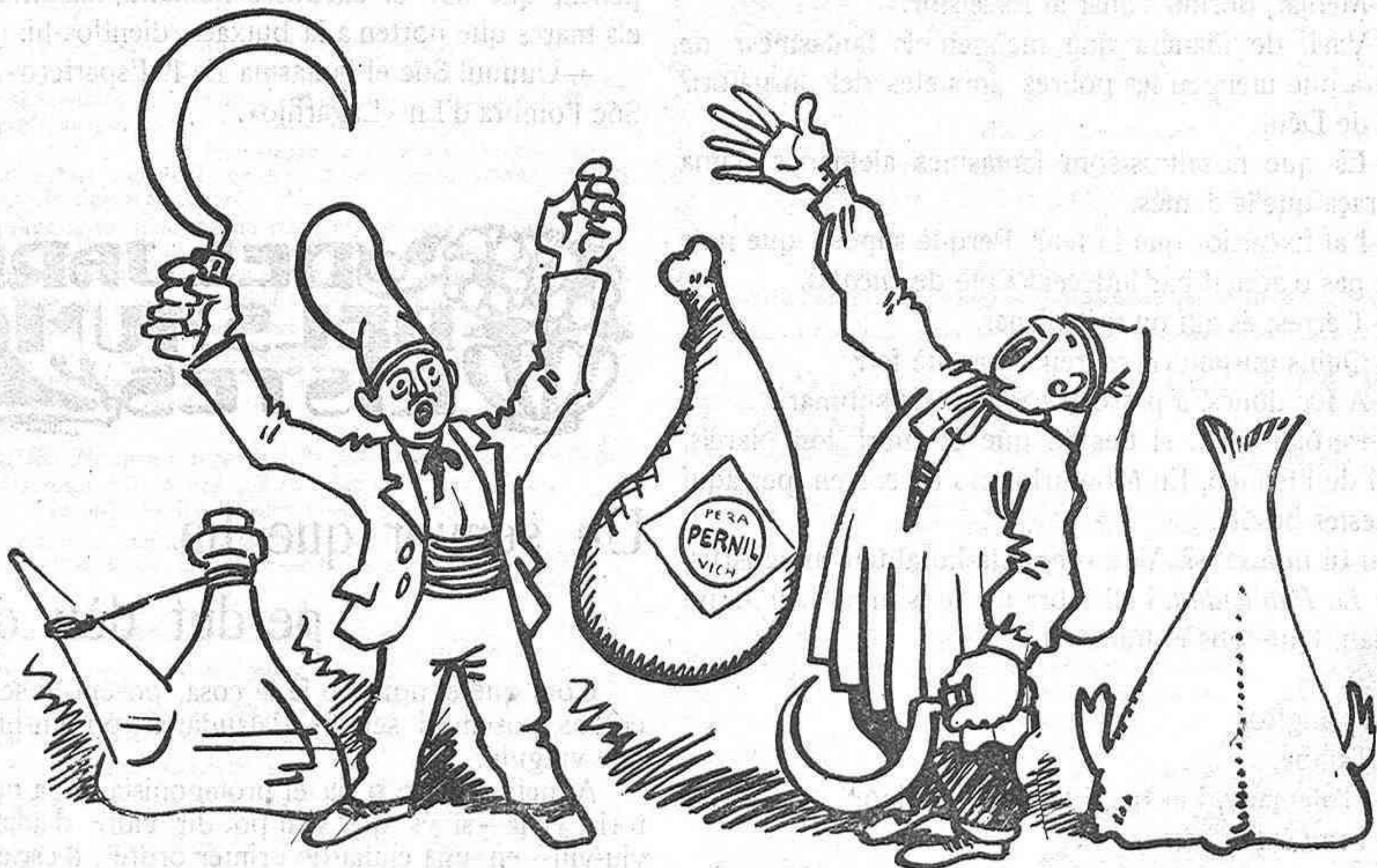
P. T.

La multa

En Joan Aldric era un poeta delicadíssim, de lo més fi que corre, tan fi que dels seus versos sols podien fruir-ne les persones refinades, i com que aquesta mena de subjectes van escassos i quasi tots eren amics del nostre poeta; ningú llegia, pagant, els versos del nostre hèroï, ja que als amics és obligat oferir-los-hi el llibre i a més amb dedicatòria.

Només n'edità un i encara per son compte, de manera que feu un negoci com En Robert amb les cabres. Quan tractà d'editar el segon per compte de l'editor aquest que no era refinat, li digué que *naranjas* i el pobre Joan Aldric se trobà amb versos primorosos i pre-

LA JUNTA MAGNA

—Fem junta de defensa?
—Fem junta!

nyats d'idees elevades i imatges originalíssimes, però sense poder-los posar a la venda i sense un pa a la post.

—Què fer?

Quan ho estava rumiant, una criada del pis de sota se posa a cantar

Luis! Luis!

—Què crida aquesta bestia?—digué l'Aldric,—però de sobte, la llum se feu a sos ulls i com Arquímides digué:

—Eureka!

I se posà a escriure depressa com si estés esperitat, al cap d'un rato respirà satisfet i llegí una composició que començava:

*La muchacha de aquí abajo
de seguro tiene un nido;
lo más triste y doloroso
es que lo tenga escondido.*

Ay! Ay! Ay!

*Ay! quien fuese pajarito,
pajarito de este nido.*

Això mateix pensà i posant-se el berret s'encamina a l'administració d'un cèlebre cafè-cantant del Pararel, preguntà per on se pujava a l'administració i direcció i el feren passar per una porteta. El nostre home, de moment, cregué que'l ficaven en una quadra fosca ja que no's veia res i se sentia una fortor que tapava els esperits i es notava una escalfor com la que dona la femta. Però no, era a dintre l'escenari; guiat per un empleat pujà a les palpentres per una escala de fusta i arribà a una habitació amb les parets plenes de cartells encastats, amb dues cadires de les de a tres pessetes i una taula de ministre petiteta i coberta de fullola.

El feren esperar, després vingué un senyor i aquest li preguntà què desitjava.

—Home, veurà, portava uns *couplets*.

—Que és poeta?

—Per a servir-lo.

—Malament!

—No, si té raó, ho estàn molt de malament, els he fet com encarregats, llegeixi. Que's pensa que no servim per a res els poetes?

—Veiam digui.

—Ejem!

*La muchacha de aquí abajo
de seguro tiene un nido... etc.*

—Home a mi me sembla bé. Veiam què dirà el mestre. *Que está el maestro?*

—Sí.

—*Que suba!*

Arriba el mestre; fa cara de viu, no va gaire ben trajat, i està envellit.

—Què li sembla això?

—Home, no va mal; pot fer èxit, sí, sí, pot fer èxit.

*Ay quien fuera pajarito
pajarito!
pajarito de este nido,
de este nido!*

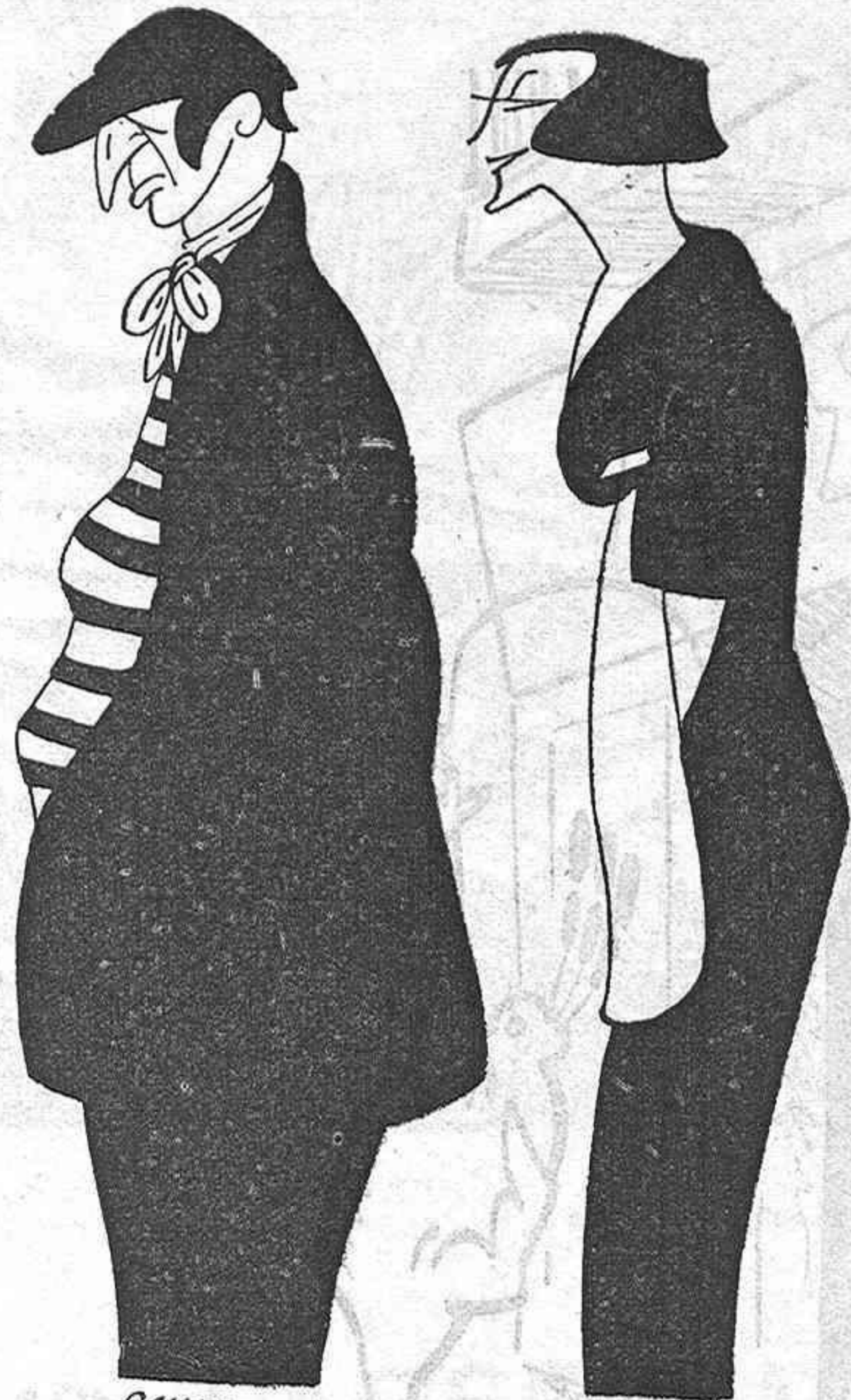
Ho sento, ho sento, ja veurà quina musica.

—Molt bé. I quan ne vol poeta, vui dir jove? Suposo que no passarà de la tassa de la casa. Amb això aquí té cinc duros.

—Mercès. Ja tornaré.

—Quan li sembli.

Al baixar l'escala l'Aldric, nota que sent una neces-

anem

—Estic desesperat, Reineta!...

—Què penses fer?

—Deixe'm un llençol i aniré a fer de fantasma.

sitat, mira, com que és a les fosques no veu ningú i es decideix.

El poeta brolla; quan quasi acaba se sent agafat per l'espatlla i una veu mascle li crida:

—*Yo te cogí, cochino!*

S'encén una llum elèctrica i davant dels ulls atònits de l'Aldric apareix un lletrero, que diu:

Queda prohibido orinarse bajo la multa de 25 pesetas

—Arriba! Arriba! A pagar.

—No tinc diners, diu al director.

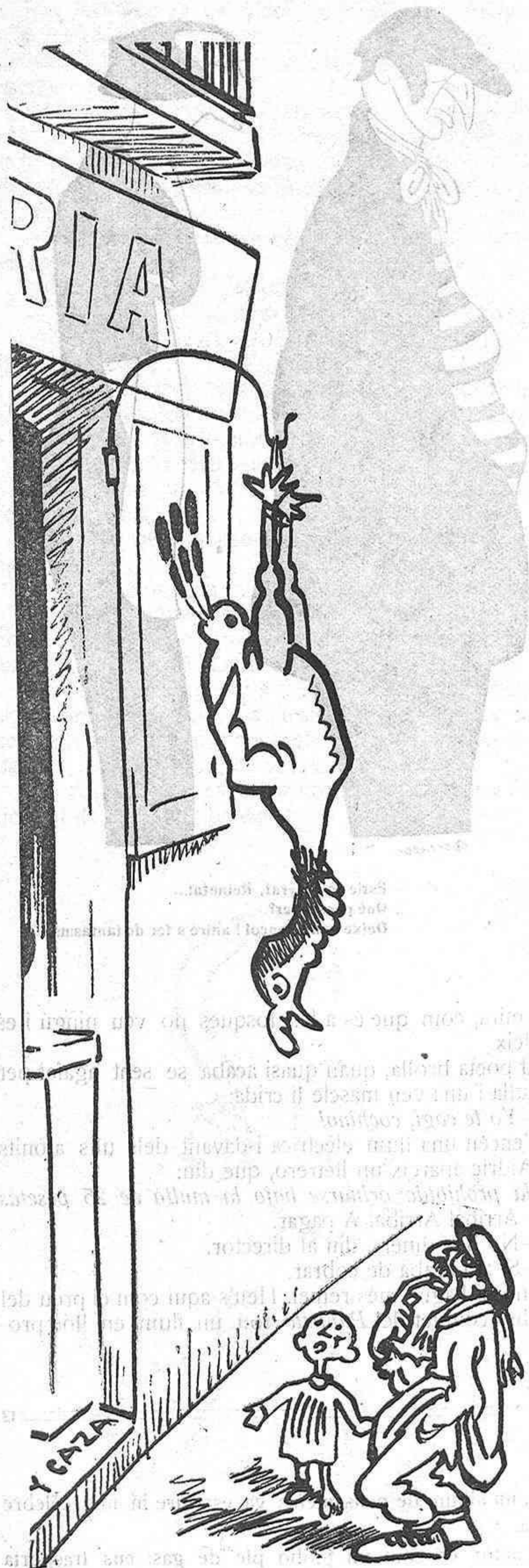
—Si ara acaba de cobrar.

I no hi hagué més remei. Heu's-aquí com el preu del cèlebre *couplet* del *Pajarito* fou un flum en lloc prohibit.

En un àlbum de pensaments va escriure-hi una cèlebre literata:

«L'amor és com un globo ple de gas: ens trasporta al cel.»

El marit de la literata va escriure al peu d'aqueixa frase: «I el matrimoni és com un *para-caidas*. Ens torna a terra.»

—Guaita, menut; els senyors se faràn la guitza!...
També han pujat els galls dindis!

L'home de caràcter

QUAN ens diuen d'algú qu'és un home alegre, seriós o un home vulgar, comprenem perfectament la definició i ens fem càrreg justament de la manera d'ésser d'aquella persona. I és que l'aplicació simplificada d'alegre, serio o vulgar, ja denoten prou amplament i a les clares, el caràcter normal de la persona a la qual s'aplica.

Però, quan sentim a dir que és un home de caràcter, francament, ja no sabem a què atendre'ns i ens sembla no prou equitativa la frasse, ni que dongui la mida justa de quina mena d'home es tracta de classificar.

Més sovint ens inclinem a creure que comunment s'aplica an algú és un home de caràcter, quan aquest algú és un indefinit, un inconseqüent, un home sense aspecte ni opinió, momificat o simplement indeterminat. I amb aquesta personal deducció, quasi sempre que sentim o diuen que fulano és un home de caràcter, resulta que aquest fulano no té gens ni mica de caràcter.

No obstant, ens hem fixat atentament amb alguns de aquests homes de caràcter, segons l'aplicació vulgar, i així tots tenen un mateix istil, un mateix patró.

Parlen reposadament, mesuradament; són rígits i altius, no riuen mai i vesteixen quasi sempre de negre. Van a missa cada diumenge; són socis d'una Academia Calasancia, i algunes vegades han donat consells des de una revista mèdica. La seva il·lusió és tenir un càrreg, una investidura, que els permeti gastar més orgull i poder manar. Amb tot són metòdics i casolans; tot els repugna i els ofèn, però això no els és obstacle per a cometre una i mil barbaritats mentres que siguin mig amagades encobertes amb una moral ben cristiana.

L'home de caràcter té guardiola, es purga cada tres dies, i sab lo que gasta al any. No menja ni beu mai fóra de casa; demana la paraula previa en totes les Juntes i condemna fanàticament el Carnaval. Per higiene canvia sovint de pis, vol la minyona ben jove i és puntual fins amb els dolors reumàtics.

Déu ens lliuri de l'amistat amb un home de caràcter. La seva màscara només és una tremenda negació del instint i la sinceritat.

J. VIVES I BORRELL

EX-VOTO-MANVEL VACARISSAS D
27 ANOS CAIJOSE D 30 METROS D ALTURA, EN
COMENDOJE A LA N. VIRGEN D LA O. YIEL
COCHE VOLVIO ATRAS QUEDANDO AL BOR-
DE DEL PRECIPICIO

PINTURA DE MIRACLES

L'exvoto del xofer

Hores de goig

Hores sublims d'un goig concís.

Hores de pau i de gaubança;

hores d'amor, quin dolç encís

és fruit d'un temps tot esperança.

Hores que passen bellament

sota el cel pur florit d'estrelles

portant el dolç ubriagament

com el perfum de flors novelles.

Com el perfum embaumador

dels roserars tots en florida;

com el perfum encisador

que al respirar-lo dona vida.

Hores que amb furia cavalcant

món i infinit a un temps trespassen,

hores que semblen un instant

per lo depressa que elles passen,

aquelles són que amb tu al costat

o de bracét ma esposa aimada,

quan ja el capvespre és arribat

fruim en dolça passejada;

fruim corpresos d'emoció,

davant la ditxa que s'escorra

eternament com l'il·lusió

que mai per mai el temps esborra.

J. PONS I MARTORELL

es PAPERAM es

ALMANAC DE «L'ESQUELLA DE LA TORRATXA» PER A 1918.— Fa trenta anys que vé publicant-se aquest popularíssim calendari, i cada vegada el veiem millorat, tant per lo que's refereix a la part de presentació com pel que toca a la col·laboració artística i literaria. En el que tenim a la vista hi sobresurten, además de la coberta al·legòrica, molt cridanera i molt ben encertada de color, *Els dotze mesos*, magnífiques reproduccions de quadres antics de molt mèrit i de agradable visualitat. Completen el contingut de l'ALMANAC DE «L'ESQUELLA» un va-i-tot de treballs originals, prosa i vers, dels millors poetes i prosistes de la terra, amenitzats amb planes artístiques i caricatures d'actualitat. Tanquen el volum dotze hermosos sonets dedicats als «mesos», composicions inèdites i anònimes... sense firma, que són obra de dotze mestres de la poesia i que cridaràn l'atenció de tots aquells aficionats a endevinar estils.

L'ALMANAC DE «L'ESQUELLA DE LA TORRATXA» per a 1918, val molt més de lo que costa — una pesseteta i bon profit; — de tal manera, que creiem que abans de Nadal s'haurà agatat per complert la llarga edició que se n'ha fet. Aprofitin, doncs, la ganga, perquè no n'hi haurà per qui en voldrà.

GENTE BIEN.— Sainet de costums aristocràtiques barcelonines, per Santiago Rusiñol. Ningú ignora l'èxit que aqueixa obreta còmica ha obtingut darrerament en el «Novedades». L'edició ha sigut molt ben presentada i ha constituït igualment un gros èxit de llibreria. Actualment se n'està fent un nou tiratge, a pesar de que el primer fou de molts mils d'exemplars.

ELS NAUFREGS.— Una altra obra del mateix Rusiñol, que acaba d'ésser posada a la venda. Aquest drama punyent,

tant o més interessant per a llegir-se que per a representar-se, forma part també de la col·lecció «Edicions Populars».

EL PREMI DE L'HERMOSURA.—Comedia sainetesca, en dos actes, original del nostre amic Josep Burgas, estrenada amb molt bona acceptació en l'actual temporada, per la companyia de l'Enric Borràs. La presentació és molt acurada, com tot lo que surt dels tallers del carrer de l'Olm.

UN SOPAR DE DURO.—BUSCO XICOTA!—Monòlegs representables, originals d'En Lluís Millà. Tan l'un com l'altre són eminentment còmics, d'un còmic quasi grotesc, molt propis per a representar-se en teatrets de societats.

SEPT SCIENCIES

Un fragment de *Indíbil i Mandoni*

BAALIA

(Com si estés pensant en veu alta)

...Qui fós avui! Ningú ni el nom de Roma havia sentit mai. Quina alegria treballant a les terres que enamoren; semblant'hi els blats que als solcs hi regalimen, cullint'hi aglans i les castanyes dolces, abastant'hi la oliva quan negreja; aclarint les cepades pampoloses, i la fulla abundant de les moreres per al cuc filador que seda ens porta, i assecant per l'hivern l'herba que cura i rams de lliris i pomells de pomes... I vinguda la nit, en la barraca s'escoltava només, de part de fóra, quan tots els cors serenament glatien, les ovelles belar, les fonts escorre's, el vent passar la mà a la cabellera del bosc estràmpol, que's remou de joia, les aus porugues que esparvers somnién i els llops als caus que emperesits udolen... Tot descansa en l'amor; fins les abelles damunt les bresques s'aclofaven totes; fins els astres pel cel no navegaven parpellejant de són. I en tant a sobre de nostre món, sens tèmer altres dies, descansaven en pau els déus i els homes.

(Baalia, apoiant el cap en una mà, queda com adormida. Gerda, al davant, dorm amb el cap sobre la falda i el còs estès. Les altres dues germanes, abraçant-se, estan assegudes, com ensopides també. Dura un xic aquest silenci.)

ANGEL GUIMERA

Ben dit i mal comprès:

—Aquí on el veus aquest goç, una vegada, va emportar-se'n el primer premi en una Exposició de gats.

—Com s'entén?

—Molt senzill; va entrar-hi i se'n va endur el gat premiat.

«IVAN»... MIL I UNA

Es una pràctica que fa temps la ve observant el Glosador. Quan el diari que té als dits l'avorreix, comença a fullejar-lo d'ací i d'allà, passant-hi els ulls de dalt a baix fins que's topa amb aquella ameníssima secció que han donat en nomenar-la «Notas de Sociedad».

Quan havem arribat a aqueixes notes i comencem a llegir, oli a un llum, ja pot donar-se per acabat l'avorriment. I és que els revisters dels nostres salons aristocràtics tenen la gracia d'interessar-nos tot alegrant-nos l'esperit, cosa que no aconseguen cap dels redactors de les demés seccions, ni aquells que ja es proposen escriure en broma amb tota il·lur premeditació o alevosia.

Un d'aqueixos dies passats vàrem observar-ho novament. Ens sentíem climatèrics, sofriem un spleen de mil diables; el diari que llegíem ens impulsava al badall intermitent. De cop i volta deturem la vista damunt d'unes ratlles escrites per un senyor «Ivan» que'ns descrivia un saló, el fumoir, d'un dels nostres cirkols de més nomenada, el més concorregut de la «gente bien» barcelonina.

Llegeixin i recapacitin:

«Tiene cada grupo de amigos íntimos marcada predilección por uno de sus salones, donde se reúnen con frecuencia y donde los primeros en llegar aguardan la llegada de todos ellos; mientras, algunos otros amigos, de popularidad notoria, los van recorriendo, de uno en uno, comunicando a los que allí se encuentran las noticias más salientes de cuanto ocurre en Barcelona, en España y casi en el mundo entero...»

Fixin-se com el «niño», és prudent, i del «tapete verde» no en diu res.

«Así, cómodamente sentados en magníficos sillones, que le brindan a uno descanso, se saborean ricas y diminutas tazas de exquisito café, o finas copas, que contienen mil licores diferentes, aspirando al mismo tiempo el aroma de largos tabacos, de los que se desprende continuada y tenue columna de blanco humo, el que se remonta al aire y en su ascenso va desapareciendo de nuestra vista, como desaparece de nuestro recuerdo, en este mundo, todo, aún cuando merezca algún día nuestro cariño o nuestro interés.»

Fins ara havíem vist com als cronistes de salons els inspiraven les senyores, las elegantes y bellas damas ricamente ataviadas. Però es veu que el sexe lleig també els exalta la fantasia.

Seguid, seguid la lectura, com diu la Brígida a donya Inés:

«Aquellos cumplidos caballeros que, incansables ante el trabajo y siempre activos, dedican el día a sus quehaceres, que militan en diferentes partidos, muchos de

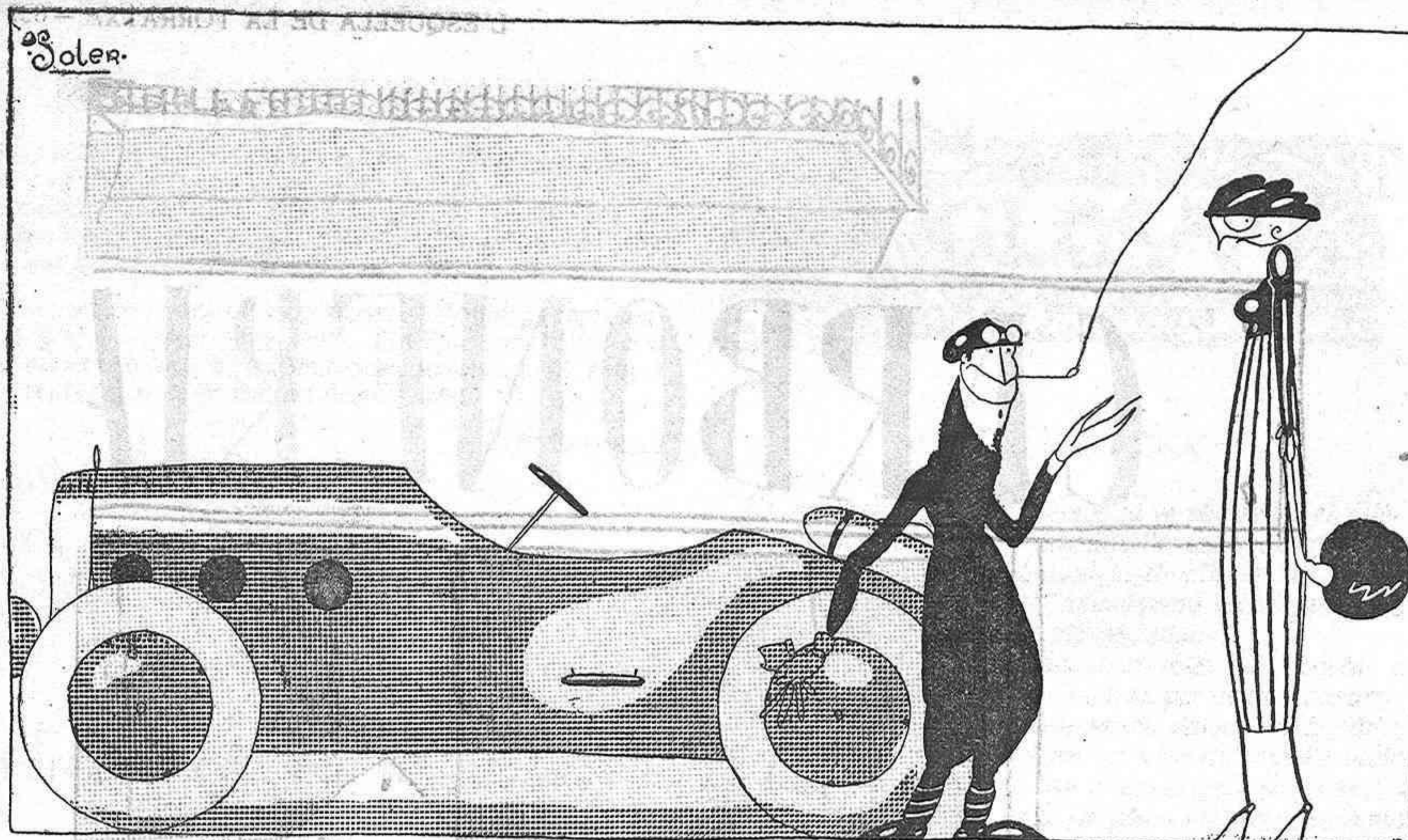
CARBONERIA

Parrovec

—Teniu raó, mestrega; lo que hauria de fer el públic és calar-hi foc.

—Calar-hi foc?... Ai, sant cristià!... però si no crema!

—Quants quilòmetres has fet avui, Narcís?
 —Ara no comptem per quilòmetres, ara comptem per criatures esclafades.

ellos, tal vez, de ideas contrarias, con una natural corrección, conversan sobre mil asuntos distintos y comentan los sucesos más sensacionales de la temporada.»

Esperin-se i no's desmaiïn que lo que segueix encara és més «difícil»:

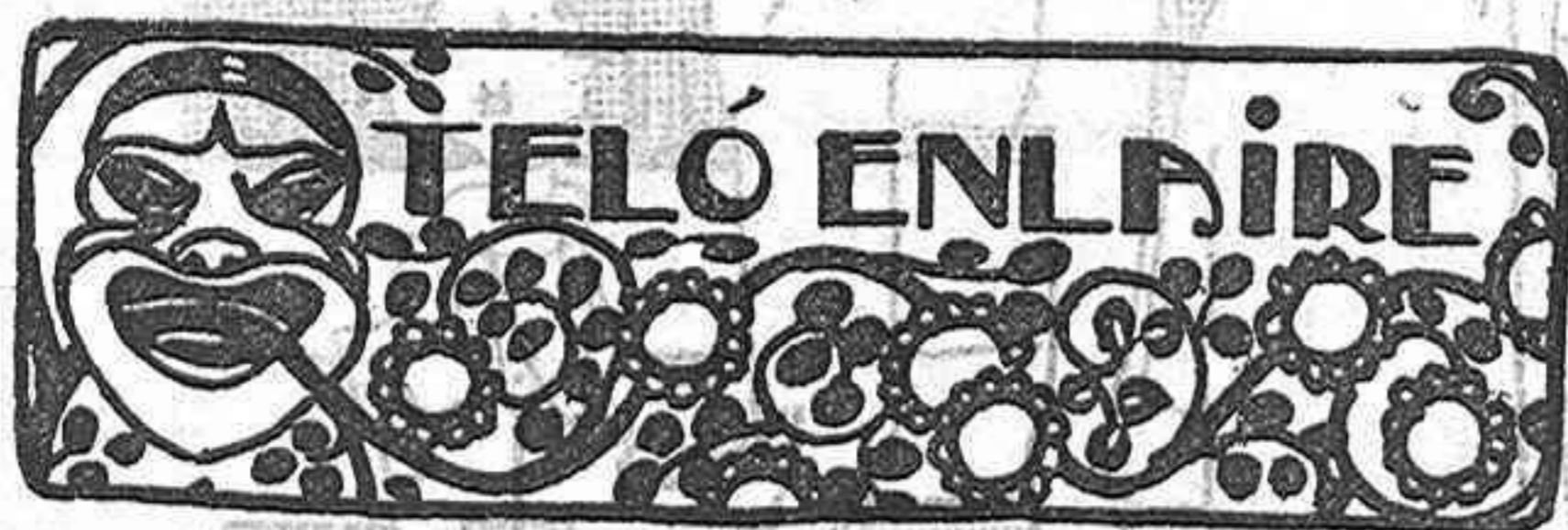
«Se habla de política, de la guerra, esa guerra que pretender parece aniquilar al mundo entero y que todos por igual ansiamos termine para bien y tranquilidad del Universo.»

«Algún «potin», que, generalmente, nunca falta, porque si faltara sería casi preciso inventarlo para mantener constante el interés y curiosidad de la mayoría.»

Igual, igual que passa amb els «potins» dels nostres casinos aristocràtics, passa amb els revisters i cronistes dels nostres salons: si no existissin, seria precis inventar-los.

O sinó, còm ens faríem passar l'avorriment, els tristos ciutadans que'ns veiem obligats a llegir diaris?...

XARAU

LICEO

Vençudes, en part, les dificultats que obligaren a l'Empresa a anunciar la suspensió de les representacions de òpera, aquestes se reanysaren ahir, dijous, començant la nova serie amb la celebrada *Fausto* d'En Gounod.

Esperem que la nova tongada serà un èxit com l'anterior.

ROMEA

S'ha reprisat amb general complacencia la bonica comedia d'En Pous *Senyora avia vol marit* que alterna actualment amb la discutida producció de l'Iglesias *L'encís de la gloria*.

Per al dia 18 hi ha anunciat un veritable aconteixement, que sempre ho constitueix una estrena del fortíssim dramaturg Puig i Ferrer. *Garidó i Francina* es titula la obra que ens donarà a conèixer ara al «Romea», i tenim entés que's tracta de una rondalla de caràcter poemàtic, de molta intensitat.

NOVEDADES

Ahir, dijous, degué estrenar-se la nova tragedia de don Angel Guimerà, *Indíbil i Mandoni*, obra en tres actes i en vers, al estil de les de la primera època del il·lustre dramaturg, de la qual, mercès a la amabilitat del autor, ne reproduïm un fragment en el present número.

Inútil dir que, donada l'importancia de la solemnitat artística, hi havia una grandíssima expectació per a conèixer aqueixa obra, darrera producció del gloriós poeta català.

La setmana que vé tindrem el gust de parlar-ne.

TÍVOLI

Dimecres debutà en aquest teatre la celebrada cançonetista Amalia Isaura.

En el seu gènere és una artista notable i molt original.

VICTORIA

La sarçuela *Bufón y hostelero*, dels senyors Albert i Granados, obtingué una afectuosíssima acollida. El llibre té les condicions necessaries d'interès i gracia; ademés conté les degudes situacions per a llument del music; i aquest se portà admirablement, doncs la major part dels números són elegants de factura i no mancats de inspiració.

Hi hagué justíssims aplaudiments per a tothom. La presentació, riquíssima.

Dimecres passat va donar-se una representació d'aquesta obra en honor dels seus autors, que fou molt concorreguda i valgué llargues ovacions a tots.

ESPAÑOL

La darrera obra estrenada es titula *Tuti de filles* i és un vodevill molt graciós amb l'aventatge de no ésser tant verd com altres.

Per a molt aviat s'anuncia un altre plat fort: *El cuarto blau*, traducció d'En Geroni Moliné.

NUEVO

Després de donar uns quants copets a *El xalet de l'amor*, que no ha sigut pas una de les obres més sortoses, passem avui a l'estrena de *Els Recolons*, vodevill procedit de fama mundial i, per si aquest fallés, ja'n tenen un altre en estudi: *Tot per un berret*.

No ens queixarem per varietat en els programes.

L. L. L.

Durant aquests darrers dies hem tingut un grapat de coses deportives tan grós, que les hem d'anar comentant a tall de pel·lícula.

El diumenge i dilluns els nostres ciclers feren un *tour de force* espeterrant i que val la pena d'esculpir-lo en bronzo en els anals deportius de la nostra ciutat.

Des de les deu del vespre del diumenge fins a les set del vespre de l'endemà, 10 corredors aguantaren, rellevant-se de cinc en cinc, una cursa en pista, d'això que fan a les grans ciutats deportives del món i que'n diuen vintiquatre hores a l'americana.

Els nostres ciclistes, si no feren totes les vintiquatre, culpi's, no a n'ells, sino a la pluja, que va deixar aquell envelat del Velódrom de Sans fet una llàstima.

I hagueren sigut 12 i no 10 els corredors que haurien aguantat la cursa, a no ésser la desgracia ocorreguda an En Magdalena, l'ídol dels nostres aficionats, qui al començament caigué per culpa d'un altre corredor i es ferí a la cara i cama. Això no obstant, curat interinament, aguantà fins unes quinze hores junt al seu company Fuentes.

Els demés: Crespo-Tresseras, Febrer-Reignier, Rubio-Villanueva i Janer-Martínez (aquests últims els més jovenets) aguantaren tot el tren i mereixen un premi. Els valencians Regolf-Llorens, foren els més fluixets.

El públic nombrosíssim s'hi abonà, entusiasmat.

Però observem que'ns posem massa seriosos. Aquell envelat de Sans bé val la pena d'enriure-se'n. Allò no és el *Velódrom d'Hivern* de París, ni res. Allò mereixia un misto encès, perquè hi feia un fret que un s'hi gelava. Un altre dia, si no hi ha local més apropòsit, val més que ho facin al istiu. Aleshores hi anirem a pendre la fresca. Però, ara, no hi ha dret.

De futbol quatre novetats, que no són novetats, perquè ja tot-hom les té oblidades de sabudes.

Però, apuntem.

L'un diumenge el *Barcelona* guanya al *Inter* en el camp d'aquest per 2 a 0. L'altre diumenge el *Sabadell*, amb un xic més, guanya al *Barcelona* en el camp d'aquest. Sort d'En Sancho que's ficà els sabadellencs a la butxaca, o sinó, ja podien despedir-se els barcelonins del Campionat.

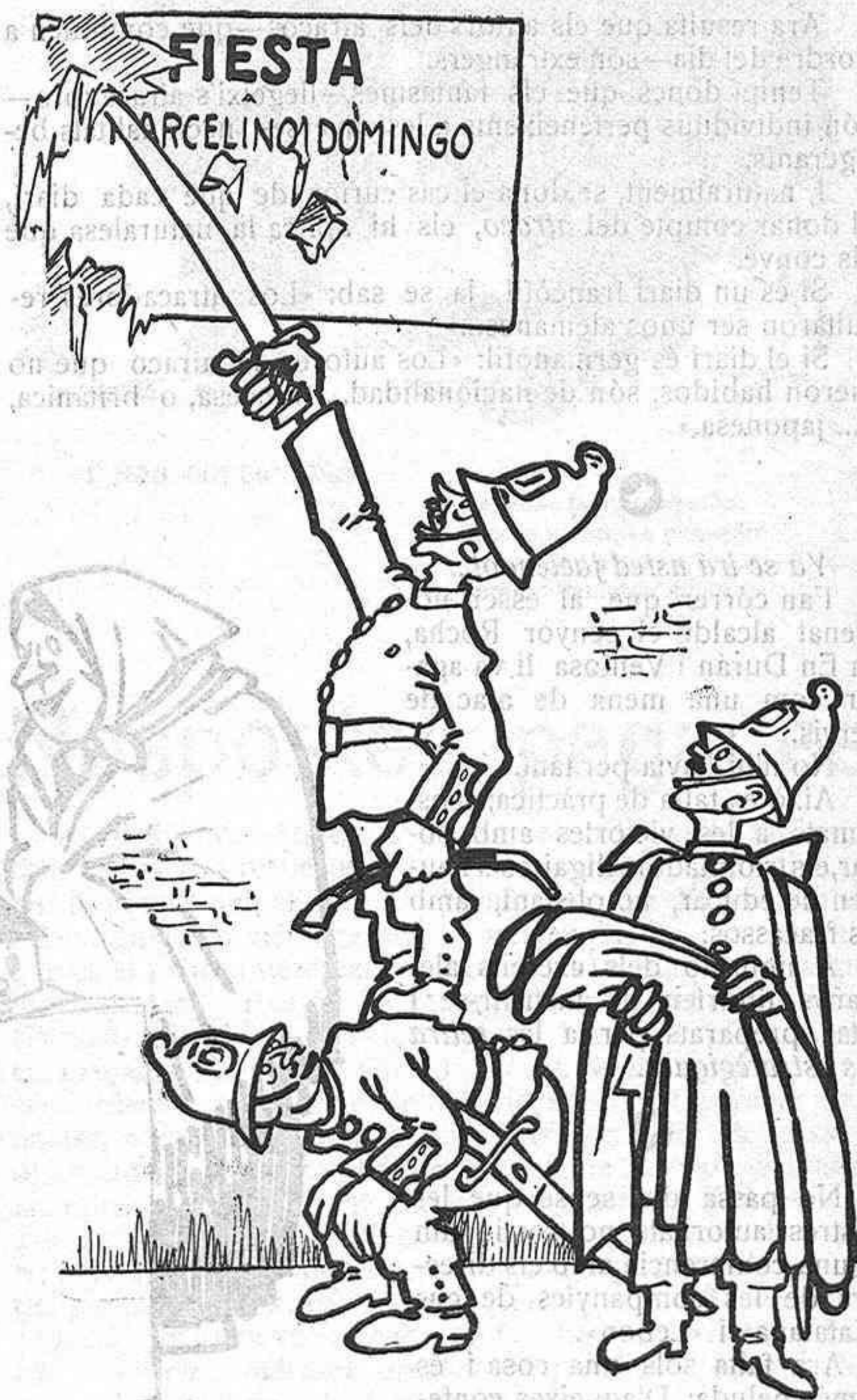
Altra cosa. L'un diumenge guanya l'*Español* a l'*España*, en el camp d'aquest, per 4 a 2, i l'altre diumenge l'*Español*, en el seu camp, amb un xic més, pert amb l'*Inter*. Gracies a un penal se pogué salvar del xàfec.

L'únic que a Sabadell no pert mai és l'*España*. L'altre dia ne ficà dos a l'*Athletic*, que és una especie de fenòmen fòra de l'actual temporada. Els partidaris d'aquest fonòmen, sí, que la emprenen a cops de pedra contra el *referee*, acreditant-se de salvatgisme, que, la veritat és una cosa que no muda gaire.

I aixís estem. Esperant que s'acabi la primera volta, lo que succeirà diumenge vinent, si Déu vol i els núvols tenen la mateixa atenció que les passades festes.

La veritat és que'l Campionat aquest any pot-ser s'acabarà massa aviat. Convindria que s'enredés quelcom per a interessar a les masses.

HIP

—Encara no estàs?

—Ca, home!... Si cuesta molt!... No vés que ponen tantas pastetas!

ESQUELLOTS

Al·leluia!

Ja tenim Alcalde republicà. Res de primeres tenències; alcalde interí, però de una interinitat efectiva, i ben republicà, dels republicans de la flamarada.

El senyor Rocha, lloctinent de don Alexandre Lerronx ha pres possessió de la cadira presidencial del nostre Ajuntament.

Ell és amo de la vara; si d'aquí a cap d'any el carro se'n va pel «pedregal» ell ne tindrà la culpa, perquè ell fa de carreter.

Nosaltres no ho creiem.

Nosaltres, optimistes per essència i per potencia, no sols creiem que durant aquests dies de Nadal el carro anirà per bon camí, sinó que d'aquesta feta en vindrà la República.

El pavo republicano, quan menys, no hi faltará.

Ara resulta que els autors dels atracos—que continuen a l'ordre del dia—són estrangers.

Tenim doncs que els fantasmes—llegeixi's atracadors—són individus perteneixents a les diverses nacionalitats beligerants.

I, naturalment, se dona el cas curiós de que cada diari, al donar compte del atraco, els hi aplica la naturalesa que els convé.

Si és un diari francòfil, ja se sab: «Los atracadores resultaron ser unos alemanes...»

Si el diari és germanòfil: «Los autores del atraco que no fueron habidos, són de nacionalidad... francesa, o britànica, o... japonesa.»

Ya se irá usted jaciendo!...

Fan córrer que, al ésser nomenat alcalde el senyor Rocha, an En Durán i Ventosa li va agafar com una mena de atac de nervis.

No n'hi havia per tant.

Això és falta de pràctica; acostumat a les victòries amb sopar, els triomfadors lligaires s'haurien de educar, no obstant, amb els fracassos.

A imitació dels exèrcits alemanys tindrien de instruir-se i estar preparats per a les retirades estratègiques.

No passa dia sense que les nostres autoritats no sostinguin alguna conferència amb els directores de les companyies de gas «Catalana» i «Lebon».

Ara falta sols una cosa i és la més peluda: D'aqueixes conferències ne sortirà quelcom pràctic per a la ciutat?

Diuen que de la discussió ne surt la llum...

Per ara ho veiem molt fosc. I ens preparem a caminar, de nits, amb el fanalet d'acetilè o amb la paperina de l'espelma.

Els anglesos han rescatat Jerusalem. Jerusalem, la ciutat eminentment bíblica, les muralles de la qual tancaven el sepulcre de Crist, ha sigut presa als turcs, i retornada als cristians.

Aquest fet, que sembla que hauria de meravellar i alegrar als nostres catòlics, sembla que els ha deixat frets.

Naturalment; en la balança de la seva consciència hi pesa més la derrota dels imperis centrals que la que podríem dir-ne victòria del propi Crist.

Pot la farsa continuar...

Sembla que, degut a la carestia del carbó les fàbriques de gas aprofitaran des d'ara, per a combustible, les fulles seques que cauen dels arbres dels nostres passeigs.

Ja ho digué l'Espronceda, si mal no recordo:

*Hojas del árbol caídas
juguete del viento són...
¡Antes, lo eran del viento;
ahora lo són del «Lebon»!*

El crític musical de *Las Noticias* ha descobert que el cèlebre duo d'amor de *La Walkiria*, el va pispar, En Wagner, de una melodia popular canadiense.

Està bé que ho hagi descobert però s'ho podia callar.

Quina enrabada pendrà En Roldós quan ho llegeixi, en el seu diari tan neutral.

Tots els germanòfils se donaràn de baixa.

Llegeixo:

«Ayer fué el señor obispo a visitar al nuevo Alcalde.»

—Vol una casa ben maca, senyor?

—Amb un piset barato m'acontentaria.

No encontrando el doctor Reig en su despacho al señor Rocha, le dejó tarjeta.»
 Ja'ns imaginem l'escena.
 L'alcalde republicà ja hi era, ja, al seu despatx. Ens hi joquem un peix que hi era.
 Va pujar En Mendiola corrents i li va dir:
 —Senyor Rocha!... Senyor Rocha!... Cuiti, amagui's, que vé el senyor bisbe.
 I l'alcalde d'En Lerroux se va amagar.

Una comissió de carboners ha visitat al Governador per a anunciar-li el tancament de les carboneries.
 El senyor Auñón s'ha espantat com si's trobés davant de negres fantasmes i els ha promés estudiar l'assumpte.
 Que és tant com dir-los:
 —Facin-me el favor d'aplaçar el tancament vuit dies més. I es comprèn.
 Ell sab que quan s'acaba de debò el carbó surten les aurores boreals per als nostres Sanxos.

En un mes s'han despatxat per aquest Govern Civil 55 llicències de caça.
 Si despatxen llicències per a caçar *fantasmes*, ja pot el senyor Governador reservar-nos-en una.

L'altra tarda, un fulano, en plena Plaça de Catalunya va beure's mitja ampolla de sulfumant.
 Ja ho veig. Devia ésser un barceloní cansat d'esperar l'aigua de Moncada.

Aqueixos dies hi ha hagut en la nostra Universitat, Assembla magna de mestres d'estudi.
 Els mestres han aprovat serioses i importants conclusions referents al millorament de la primera ensenyança.
 En plena època de passivitat neutral i en *pleno éxito* dels fantasmes, és lo millor que els mestres podien fer: destruir l'ignorancia.
 Cal felicitar-los.

Una nova, gens trascendental, que molts dels nostres amics hauràn llegit dimarts passat en els diaris:
 «Mañana, miércoles, el distinguido abogado señor Puig d'Asprer dará una conferencia en la Sociedad de Pasteleros.»
 Per a quan són, a flor de llavi, les rialletes iròniques?

Notes de Casa:
 De la «Schola Orpheonica» rebérem una atenta invitació per a la festa musical donada dissabte a la tarda, amb motiu de la primera audició del *Cant de la Senyera*.
 El concert, molt escollit i que valgué un triomf als choristes, anava dedicat al eximi poeta Apeles Mestres.

En una cantonada hi han tot de cartells de teatre enganxats a la paret.
 Una tira diu:
 «Teatre Català-Romea.—*L'encis de la Gloria*. L'èxit més gran de l'Ignasi Iglesias.»
 Dessota mateix, una altra tira diu:
 «Teatro Goya.—*Así se escribe la historia*.»

EL NOU GOVERNADOR

—Perdone la indiscreción:
 Siendo usted tan pequeño,
 en vez de llamarse Auñón
 debiera llamarse Auñín.

Respostes pagades

A. Baldiri M.: Aqueixos contes són molt vells, tan vells com Boccaci. I respecte a la forma no dubti que'ls havem vist molt més ben explicats.—Tomàs Borrás: De vosté n'esperem quelcom més interessant i més enginyós. I no s'esveri, que és el propi interessat qui ens dona les cartes per a que les contestem.—Ramón Carreras (Solsona): Què n'han de fer els nostres llegidors de si la senyoreta Montserrat li ha donat carabaça?...—Salvador Torrell (Reus): Molt agraits per la seva resenya, tractant-se de el·logis a un entrançable amic nostre, però, per lo mateix que's refereix a un de casa, la discreció ens priva de insistir en el tema ja prou remarcant en aqueixes columnes al estrenar-se l'obra a Barcelona.—Eduard Trias i Pagès: Els seus versos estan plens de bona fè; massa bona fè i massa mansois. Ens agraden més aquells del pintor de la bastida, de «L'Auca»: «Ay, corazón desertaado, de la cárcel de mi pechol... Mátame, mátame, Laural... Mátame, mátame prestol...» Cregui'm, aprengui dels pintors de bastida.—N. Carbó: No disposem d'espai per a ocupar-nos de aqueixes notícies tan serioses. Ens alegrarem que tot vagi bé; que sigui un noi... i això és tot.—Marian Amat: Pot-ser vagi a l'*Almanac de La Campana*. Gracies.

ARTRITISMO · REUMA · GOTA PIPERAZINA D. GRAU

**CALÇATS FINS
I ECONÒMICS
DE TOTA MENA**

LA FRANCO ESPAÑOLA
ESCUDELLERS, 25
BARCELONA

MENSAJERO BARCELONÉS
ESCRIPTORI PÚBLIC

S'admeten cartes en llista

Repartiment de cartes, circulars, esqueles i petits paquets

Avisant-nos per telèfon es passen a recollir a domicili, cartes i petits paquets per a on convingui

Places del Beat Oriol
1 del Pi, núm. 10
TELÈFON A 4499

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA D CANALETES 911
TELÈFON A 2766
BARCELONA

Refectorium

Brasseria
Pastisseria
Guilleria

Rambla del Mig, 36-38
:: Telèfon A 4646 ::

Bazar de la Unió

3, Carrer Unió, 3

BARCELONA

UTILS PER A ESCRIPTORI & TINTES SUPERIORS
& IMPRESIONS COMERCIALS DE TOTES MENES
LLIBRES RATLLATS & TARGETES POSTALS, etc.

PÍDASE EN TODAS PARTES

**LICOR BREA
MÚNERA**

CONTRA

- CATARROS
- TOSSES-BRONQUITIS
- EXPECTORACIONES
- ASMA Y DEMAS AFECCIONES DEL
- APARATO RESPIRATORIO

LABORATORIO MÚNERA
CASA FUNDADA EN 1875
BARCELONA

**ANEMIA, CLOROSIS, PALIDEZ,
DEBILIDAD, OPILACIÓN, ESTERILIDAD, DESGANA,**
se curan rapidamente usando las célebres

**PILDORAS
RESTAURADORAS**

**DE LA SALUD
DE
GONZALO FORMIGUERA**

De venta en todas las principales farmacias y depósitos de específicos de España, América y Filipinas a 2'50 Ptas el frasco de 100 pildoras y 1'50 Ptas el de 50 pildoras. - Son falsificados los frascos que no digan GONZALO FORMIGUERA.

Depósito General - G. FORMIGUERA - Diputación, 304 - BARCELONA

Antoni López, llibreter, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: apar. n.º 2

TELÉFONO 4115

Está agotándose

El Año en la Mano

Almanaque enciclopedia de la vida práctica, para 1918

Todo comprador tiene derecho a una participación a un billete de la Lotería de Navidad

NUMEROSOS REGALOS

Edición en rústica: 1'50 ptas.

Edición en cartoné: 2 ptas.

Demà es posarà a la venda

:: Llibre del
convalescent

NOVELA

PER

R. Suriñach Senties

Decorat pel dibuixant

JUNCEDA

Un tomo magníficament
relligat en tela anglesa

Exit grandíós

de

**L'ESQUELLA
DE LA TORRATXA**

Almanac per a 1918

Coberta del dibuixant Porta :: Dotze
mesos, que són dotze hermoses
reproduccions de joies clàsi-
ques :: Les millors firmes
de dibuixants catalans
Xispejant text

Preu per tot arreu Una pesseta

Acaba de sortir

**Diccionari
Ortogràfic**

Precedit d'una exposició de
l'ortografia catalana, segons
el sistema adoptat per
l'Institut d'Estudis
Catalans

Redactat sota la direcció de
P. FABRA
membre de la secció filològica

Un tom en 8.^u:

En rústica . . . 5 ptes.

En cartoné . . 6 >

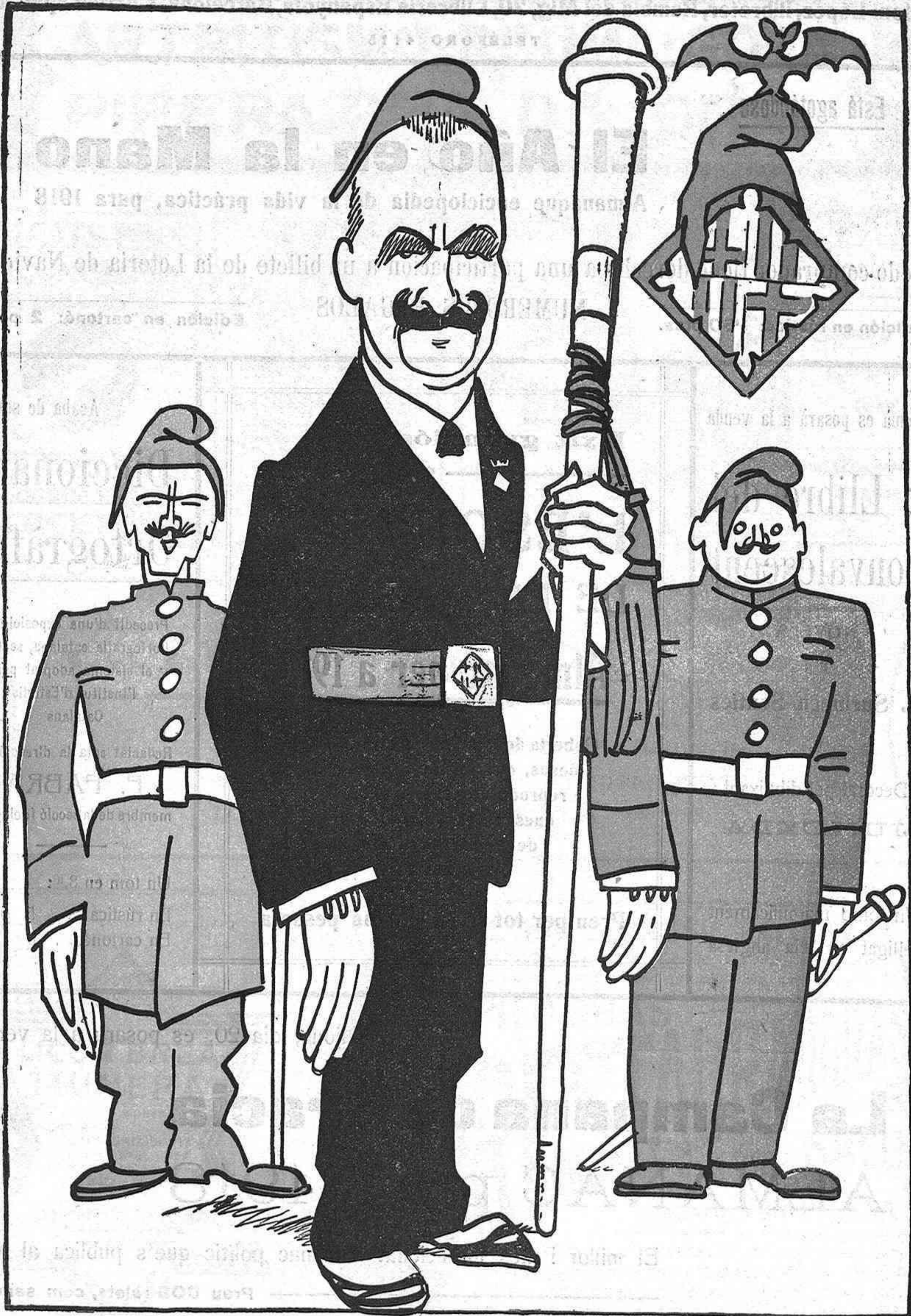
Dijous, dia 20, es posarà a la venda

La Campana de Gracia
ALMANAC per a 1918

El millor i més intencionat Almanac polític que's publica al món

Preu DOS ralets, com sempre

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, ademés, un ral per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebaixes.

UNA VARA PER A QUINZE DIBS

El senyor Rocha, alcalde republicà de Barcelona.